

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 140/2016-28

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. marca 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Ivanom Husárom, Vojenská 14, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice-okolie v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 168/2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. novembra 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“) vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských

práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice-okolie (ďalej aj „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 168/2010.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 16 C 168/2010 bola účastníčkou konania o rozvod a úpravu práv a povinností k maloletému dieťaťu. Okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 16 C 168/2010-90 zo 16. decembra 2010 a účastníci konania sa priamo na pojednávaní 16. decembra 2010 vzdali práva na podanie odvolania voči všetkým výrokom predmetného rozsudku s výnimkou výroku o vyživovacej povinnosti otca.

Ako ďalej sťažovateľka uvádza, vzhľadom na spornosť otázky podaného odvolania voči výroku o výživnom „... iniciovala konajúca sudkyňa informatívny výsluch účastníkov, ktorý sa uskutočnil dňa 16.6.2011, na ktorom zotrvala právna zástupkyňa (navrhovateľa – otca; pozn. ústavného súdu) na svojom tvrdení, že odvolanie podala priamo na pojednávaní a súčasne uviedla, že pre neprehľadnosť situácie žiada o odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania.

Na závery uvedeného informatívneho výsluchu reagoval vtedajší právny zástupca sťažovateľky podaním zo dňa 22.7.2011.

Dňa 22.7.2011 doručila právna zástupkyňa navrhovateľa žiadosť o odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania.

Sťažovateľka žiadala podaním zo dňa 27.4.2012 a 20.2.2013 vyznačenie právoplatnosti výroku o výživnom (pisomná žiadosť o vyznačenie právoplatnosti zo dňa 20.2.2013 sa v súdnom spise z neznámych dôvodov nenachádza).

Nakoľko bývalý manžel začal uhrádzať výživné na maloletého syna v zmysle vyššie uvedeného rozsudku a súd sťažovateľke nezaslal žiadne podanie jej bývalého manžela mala za to, že rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť aj v časti výživného.

Vzhľadom na nástup maloletého syna sťažovateľky na základnú školu podala navrhovateľka návrh na zvýšenie výživného, ktorý je vedený na OS Košice II pod sp. zn. 27 P 193/2015.

Konajúca sudkyňa vo veci zvýšenia návrhu na výživné na pojednávaní dňa 6.11.2015 zastavila návrh na zvýšenie výživného, nakoľko z pripojeného súdneho spisu Okresného súdu Košice - okolie sp. zn. 16 C 168/2010 zistila, že rozsudok Okresného súdu Košice - okolie sp. zn. 16 C 168/2010 v časti týkajúcej sa určenia výživného nie je právoplatný, nakoľko bývalý manžel podal voči uvedenému výroku odvolanie.

Na základe uvedeného bola sťažovateľka nazrieť do súdneho spisu na Okresnom súde Košice - okolie sp. zn. 16 C 168/2010 a zistila, že o návrhu na odpustenie zmeškania lehoty napriek písomnému návrhu navrhovateľa a informatívnemu výsluchu dodnes nebola nijako rozhodnuté a od 22.7.2011 súd vo veci neuskutočnil žiaden úkon a ani nijako nerozhodol o podanom návrhu bývalého manžela na odpustenie zmeškania lehoty na odvolanie v dôsledku čoho dodnes nie je rozhodnutie v časti výroku o výživnom právoplatné.“.

3. Sťažovateľka následne s ohľadom na už uvedené skutočnosti, ako i s poukazom na rozhodovacu prax ústavného súdu konštatuje porušenie práv (bod 1) postupom okresného súdu, ktorý svojim konaním nijakým spôsobom neprispel k odstráneniu stavu jej právnej neistoty a ktorý „... v tak citlivej veci ako je určenie výživného na maloleté dieťa z nepochopiteľných dôvodov neurobil žiadne úkony vo vzťahu k tvrdenému odvolaniu a k žiadosti o odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania. Uvedená situácia následne spôsobila zastavenie konania o zvýšenie výživného, ktoré sťažovateľka podávala z vyššie uvedených dôvodov v dobrej viere, že pôvodné rozhodnutie je právoplatné, nakoľko jej za takmer 5 rokov nebolo žiadne odvolanie doručené. ...

Uvedená vec je o to závažnejšia, že neexistencia právoplatnosti výroku o výživnom spôsobuje reálne komplikácie majúce vplyv a dopad na výživné na maloleté dieťa - vid' zastavenie konania o zvýšenie výživného na OS Košice II sp. zn. 27 P 193/2015. V súvislosti s prietahmi v konaní teda nejde len o nejaké teoretické a iluzórne poškodzovanie práv navrhovateľky, ale o prietahy spôsobujú reálne závažné komplikácie sťažovateľke. ...

Ak ani po viac ako 5 rokoch od podania žaloby, nie je vec týkajúca sa výživného na maloleté dieťa právoplatne skončená, pričom 4,5 roka sa neurobil žiaden úkon zo strany súdu v súvislosti s tvrdením odvolaním a žiadosťou o odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania, tak je dôvodné sa domnievať, že je porušované namietané základné

právo občana SR a je hodné primeraného spravodlivého finančného zadosťučinenia za spôsobené útrapy, zavinené Okresným súdom Košice - okolie, ktoré navyše spôsobili právnu neistotu sťažovateľky.

S prihliadnutím na rozhodovaciu prax ESLP sa primeraným zadosťučinením javí suma vo výške 5 000 € za to, že sťažovateľka je povinný trpieť stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza až do konečného právoplatného rozhodnutia súdu.“.

4. V závere podanej sťažnosti sťažovateľka ústavnému súdu, argumentujúc rozhodovacou praxou Európskeho súdu pre ľudské práva, oznamuje nevyužitie možnosti podať sťažnosť na prieťahy v konaní predsedovi okresného súdu z dôvodu, že to vzhľadom na charakter konania a samotnú dĺžku nečinnosti okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 168/2010 nepovažuje za potrebné, a ústavnému súdu navrhuje, aby vo veci nálezom takto rozhodol:

«Základné právo [redacted]... na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd postupom Okresného súdu Košice-okolie vedenom pod sp. zn. 10 C 168/2010 (sťažovateľka v petite podanej sťažnosti pravdepodobne mylne uviedla „sp. zn. 10 C 168/2010“ namiesto správne uvedenej „sp. zn. 16 C 168/2010“, pozn.) porušené bolo.

Okresnému súdu Košice-okolie sa v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 168/2010 prikazuje konať tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

[redacted]... sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 5 000 € (slovom päťtisíc euro), ktoré je Okresný súd Košice-okolie povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.»

5. Podaním doručeným ústavnému súdu 30. novembra 2015 sťažovateľka ústavnému súdu následne zaslala uznesenie Okresného súdu Košice II č. k. 27 P 193/2015-179 zo 6. novembra 2015, ktorým Okresný súd Košice II konanie o zvýšenie výživného

(iniciované na návrh sťažovateľky matky maloletého dieťaťa, pozn.) zastavil a žiadnemu z účastníkov náhradu trov konania nepriznal.

Sťažovateľka zároveň ústavnému súdu oznámila, že voči predmetnému rozhodnutiu z dôvodu opatrnosti podala odvolanie.

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti

medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov.

Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných prieťahoch (m. m. II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04).

9. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

10. Podstatou sťažnosti a predmetom konania pred ústavným súdom je nárok sťažovateľky na ochranu pred postupom Okresného súdu Košice-okolie v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 168/2010, ktorým malo byť porušené jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru z dôvodu, že okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 168/2010 viac ako 5 rokov (vzhľadom na spornosť otázky týkajúcej sa prípadného podania/nepodania odvolania voči rozsudku okresného súdu sp. zn. 16 C 168/2010 zo 16. decembra 2010 v časti výroku týkajúceho sa vyživovacej povinnosti otca) nerozhodol o navrhovateľom (otcom maloletého dieťaťa, pozn.) podanej žiadosti o odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania a v predmetnom konaní neurobil žiadne úkony smerujúce k právoplatnému skončeniu veci.

11. Ústavný súd si pre účely prípravy predbežného prerokovania sťažností v záujme objektívneho posúdenia skutočností uvádzaných v podanej sťažnosti a v súlade s ustanovením § 31 ods. 2 zákona o ústavnom súde – vyžiadal tak od Okresného súdu Košice-okolie, ako i od Okresného súdu Košice II príslušné podkladové spisy. Po nahliadnutí do nich mal ústavný súd za preukázané nasledujúce skutočnosti:

11.A Okresný súd Košice II (po vyriešení otázky miestnej príslušnosti, pozn.) v konaní vedenom pod sp. zn. 27 P 193/2015 na základe návrhu sťažovateľky na zvýšenie výživného pre maloleté dieťa po doručení správy od Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Košice z 3. júla 2015, ako i vyjadrenia od otca maloletého dieťaťa z 22. októbra 2015 uznesením zo 6. novembra 2015 konanie o zvýšenie výživného na maloleté dieťa zastavil a žiadnemu z účastníkov náhradu trov konania nepriznal.

Dôvodom zastavenia konania bola v zmysle odôvodnenia uznesenia sp. zn. 27 P 193/2015 zo 6. novembra 2015 prekážka začatého konania, ktorá „... bráni tomu, aby v tej istej veci prebiehalo na súde iné konanie. Vykonaným dokazovaním súd zistil, že v tej istej veci týkajúcej sa tých istých účastníkov konania prebieha na Okresnom súde Košice - okolie konanie, ktoré dosiaľ nie je právoplatne skončené, keďže dosiaľ nebolo právoplatne rozhodnuté o výške výživného na maloletého...“.

Uznesenie sp. zn. 27 P 193/2015 zo 6. novembra 2015 napadla odvolaním z 19. novembra 2015 samotná sťažovateľka (pozri bod 5), ktorá žiadala uznesenie o zastavení konania z dôvodu neexistencie litispendencie zrušiť, „... pretože pôvodné rozhodnutie je aj v časti výroku o výživnom právoplatné“.

Na základe vykonanej lustrácie ústavný súd zistil, že odvolacie konanie je na Krajskom súde v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) toho času vedené pod sp. zn. 8 Cob 6/2016 a vo veci dosiaľ nebolo rozhodnuté.

11.B V konaní vedenom na Okresnom súde Košice-okolie pod sp. zn. 16 C 168/2010 boli po rozhodnutí vo veci rozsudkom zo 16. decembra 2010 podľa zistení ústavného súdu vykonané nasledujúce úkony:

- 16. decembra 2010 vyhlásenie rozsudku vo veci, spísanie zápisnice o pojednávaní spolu s prílohou vzdaním sa práva na podanie odvolania účastníkov konania proti výrokom

vyhláseného rozsudku, ktorým bolo rozhodnuté o rozvode manželstva, o zverení dieťaťa do osobnej starostlivosti matky a o úprave styku otca s dieťaťom,

- 9. mája 2011 ~ úradný záznam spísaný zákonnou sudkyňou, z obsahu ktorého vyplýva, že zákonná zástupkyňa navrhovateľa, otca maloletého dieťaťa, bola oboznámená zo strany súdu s tým, že zo spisu podanie odvolania voči výroku o vyživovacej povinnosti otca nevyplýva,

- 19. mája 2011 ~ referát zákonnej sudkyne na predvolanie účastníkov konania na informatívny výsluch na 16. jún 2011,

- 16. júna 2011 ~ informatívny výsluch, spísanie zápisnice o úkone,

- 22. júna 2011 ~ doručenie vyjadrenia sťažovateľky,

- 22. júla 2011 ~ doručenie žiadosti navrhovateľa, otca maloletého dieťaťa, o odpustenie zmeškania lehoty (samotné odvolanie k žiadosti o odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania pripojené nebolo, pozn.),

- 27. apríla 2012 ~ žiadosť sťažovateľky o vyznačenie právoplatnosti rozhodnutia sp. zn. 16 C 168/2010 zo 16. decembra 2010 vo výroku o vyživovacej povinnosti otca,

- 27. novembra 2015 ~ doručenie podania sťažovateľky, ktorým sa na okresnom súde dopytovala na vyznačenie právoplatnosti rozhodnutia sp. zn. 16 C 168/2010 zo 16. decembra 2010 vo výroku o vyživovacej povinnosti otca,

- 23. decembra 2015 ~ podanie okresného súdu, ktorým okresný súd sťažovateľke oznámil vyznačenie právoplatnosti rozhodnutia sp. zn. 16 C 168/2010 zo 16. decembra 2010 vo výroku o vyživovacej povinnosti otca; rozsudok v tejto časti nadobudol právoplatnosť 16. apríla 2011.

Podľa zistení ústavného súdu rozsudok okresného súdu sp. zn. 16 C 168/2010 zo 16. decembra 2010 čo do výroku o určení výživného na maloleté dieťa na čas po rozvode nadobudol právoplatnosť 16. apríla 2011, keďže z obsahu spisu nevyplýva podanie odvolania proti uvedenému výroku rozsudku žiadnym z účastníkov konania. Podanie odvolania nie je obsiahnuté ani v zápisnici z pojednávania zo 16. decembra 2010, pričom navrhovateľ, otec maloletého dieťaťa, odvolanie nepodal ani s podaním z 22. júla 2011, obsahom ktorého bola žiadosť o odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania.

Okresný súd právoplatnosť rozsudku sp. zn. 16 C 168/2010 zo 16. decembra 2010 čo do výroku o vyživovacej povinnosti otca na prvopise rozsudku vyznačil 23. decembra 2015.

12. Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 280/08).

13. Ústavný súd sa osobitne zamerlal na preskúmanie opodstatnenosti s'ťažnosti s'ťažovateľky, keďže pri s'ťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, odmieta s'ťažnosť ako zjavne neopodstatnenú, ak „vzhľadom na skutočnosť, že celková doba konania pred súdom, ako aj postup zákonného sudcu nesignalizovali reálnu možnosť zbytočných priet'ahov, a tým ani porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy“ (II. ÚS 109/03), resp. ak „argumenty v s'ťažnosti s'ťažovateľa nepreukázali v čase podania s'ťažnosti takú intenzitu porušenia označeného základného práva, aby bola s'ťažnosť prijatá na ďalšie konanie“ (II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04).

Z judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 66/02, I. ÚS 154/03, I. ÚS 38/04, III. ÚS 199/02, IV. ÚS 147/04, IV. ÚS 221/05).

14. Vychádzajúc z doterajšej stabilnej judikatúry ústavného súdu, je potrebné poukázať na to, že v prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými výraznými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priet'ahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (čl. 6 ods. 1 dohovoru), nevyslovil porušenie základného práva zaručeného týmto článkom ústavy (napr. II. ÚS 57/01),

prípadne návrhu buď nevyhoviel (napr. I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. III. ÚS 59/05, IV. ÚS 221/05).

15. Podľa zistení ústavného súdu (bod 11.B) došlo zo strany okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 168/2010 dňa 23. decembra 2015 k vyznačeniu právoplatnosti rozsudku okresného súdu zo 16. decembra 2010 čo do výroku o určení výživného na maloleté dieťa na čas po rozvode k 16. aprílu 2011. S ohľadom na uvedené považuje ústavný súd za preukázané, že k „náprave“ sťažovateľkou tvrdeného pochybenia okresného súdu v súvislosti s nevyznačením právoplatnosti rozsudku sp. zn. 16 C 168/2010 v časti výroku o vyživovacej povinnosti otca došlo krátko po podaní ústavnej sťažnosti, t. j. dňa 23. decembra 2015, kedy sa konanie vedené na okresnom súde pod sp. zn. 16 C 168/2010 ako celok právoplatne skončilo.

Okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 168/2010 vec bez zbytočných prietáhov po vykonaní procesných úkonov na pojednávaní dňa 16. decembra 2010 rozhodol a samotná skutočnosť, že okresný súd právoplatnosť výroku o vyživovacej povinnosti otca na rozsudku sp. zn. 16 C 168/2010 zo 16. decembra 2010 nevyznačil „v primeranej lehote“, nebola podľa názoru ústavného súdu sama osebe spôsobilá ústavne relevantným spôsobom zasiahnuť do sťažovateľkou označených práv zaručených ústavou, ako aj dohovorom (bod 1 a bod 4) a nebolo ju možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy v konaní“.

16. Hoci je pravdou, že v konaní vedenom na Okresnom súde Košice II na základe návrhu sťažovateľky na zvýšenie výživného pre maloleté dieťa Okresný súd Košice II uznesením sp. zn. 27 P 193/2015 zo 6. novembra 2015 konanie z dôvodu tvrdenej litispendencie (v dôsledku „nevyznačenia“ právoplatnosti rozsudku sp. zn. 16 C 168/2010 zo 16. decembra 2010 v časti výroku o vyživovacej povinnosti otca) zastavil, sťažovateľka predmetný postup Okresného súdu Košice II na ústavnom súde v podanej sťažnosti nenamietala a ústavný súd sa ním vzhľadom na viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania (§ 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde) nezaoberal. V neposlednom rade sťažovateľka podala proti tomuto rozhodnutiu odvolanie, rozhodovanie o ktorom

príslušným odvolacím súdom predchádza prípadnému ústavnému prieskumu zo strany ústavného súdu (princíp subsidiarity).

17. Nad rámec uvedeného (v kontexte sťažovateľkou tvrdeného porušenia jej základného práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, ako i práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v dôsledku neexistencie právoplatného výroku o vyživovacej povinnosti otca) ústavný súd zdôrazňuje, že napadnutým postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 168/2010 okresný súd sťažovateľke závažné komplikácie majúce vplyv a dopad na jej osobu, ako i osobu maloletého dieťaťa tak, ako to v sťažnosti namietala, nespôsobil, keďže, ako sama v sťažnosti potvrdila, otec maloletého dieťaťa si aj napriek „neprávoplatnosti“ výroku o jeho vyživovacej povinnosti túto svoju povinnosť uhrádzať výživné na maloletého syna v zmysle rozsudku sp. zn. 16 C 168/2010 zo 16. decembra 2010 riadne plnil (bod 2) a navyše samotná sťažovateľka má v zmysle dikcie ustanovení § 77 a nasl. zákona č. 38/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov možnosť kedykoľvek opätovne podať návrh na zvýšenie výživného na maloleté dieťa. Hoci právo na výživné sa nepremlčuje a možno ho v zásade priznať len odo dňa začatia súdneho konania, v prípade výživného pre maloleté dieťa (čo je prípad i samotnej sťažovateľky, pozn.) ho možno priznať i po dobu troch rokov spätne odo dňa začatia konania, ak sú na to dôvody hodné osobitného zreteľa.

Ústavný súd v závere opakovane upriamuje pozornosť i na konanie vedené na krajskom súde pod sp. zn. 8 Cob 6/2016 vo veci podaného odvolania voči uzneseniu Okresného súdu Košice II o zastavení konania o zvýšenie výživného na maloleté dieťa (bod 11.A), ktoré dosiaľ krajským súdom nebolo skončené a vo veci nebolo rozhodnuté.

18. Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Doterajší priebeh konania pred označeným súdom bol i napriek možnosti koncentrovanejšieho postupu zo strany okresného súdu bez prierahov majúcich dopad na sťažovateľkou tvrdené porušenie jej práv (bod 1 a bod 4), a preto nezakladal reálnu možnosť vyslovenia porušenia základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci

bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako ani práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

19. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. marca 2016